

KONST | RECENSION

Gunnel Wåhlstrands laveringar levandegörs av ljusreflexer

Publicerad 10:41

Gunnel Wåhlstrand, "Through branches", 2023. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Fyra nya tuschlaveringar av Gunnel Wåhlstrand ställs ut på galleri Andréhn-Schiptjenko. Magnus Bons fascineras av bildernas ljusspeglningar.

Utställning

"Gunnel Wåhlstrand"

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm. Visas t o m 12/11

Det är blänket som drar in mig i bilden. Och håller mig kvar där. Speglingen i det som i Gunnel Wåhlstrands tuschlavering "The hanging portrait" föreställer glas. Några diskreta reflektioner i bildens kanter bara, på vardera sidan om det avmålade ansiktet som föreställer konstnärens mormor. Det enda av de fyra nya verken hos Andréhn-Schiptjenko som avbildar en person och inte natur.

Först lägger jag knappt märke till speglingarna, tror att de kommer från galleriets fönster. Men vid närmare betraktande av Wåhlstrands bild, i sökandet efter dess brännpunkt, blir blänket avgörande.

Som att jag ser konstnärens egen blick. För hon målar inte bara av porträttet av sin mormor – frisyren, huden, blusen, stämningen – hon gestaltar en hel situation. Genom att hon också återger ljusförhållandena som rådde i rummet när hon fotograferade porträttet. Genom att hon inkluderar speglingarna som uppstod på glaset framför målningen. Och genom hur hon väljer ut och förstorar just detta motiv så sammansmälter hennes rum med fotografiets och målningens.

Men är det en målning av en målning, eller en målning av ett fotografi? Ja, den osäkerheten skapar väl någonstans magnetismen i Wählstrands tuschlavering. Framkallad av hennes närmast perfekta teknik.

Alla hennes verk är förresten bilder av bilder. Bilder som ser ut som fotografier, gamla fotografier. Längre hämtade hon motiven från familjealbumen, och just "The hanging portrait" ingår ju i samma krets, även om hon sedan några år utgår från sina egna fotografier. Av stränderna och naturen på västkusten.

Övergången till ett eget material är inte oproblematiske, ett par av de övriga verken i utställningen är mer allmänna och händelsefattiga. Som att ett nostalgiskt skimmer lagt sig över bilderna.

Men i "Green gray mud" finns en liknande upplösning av tid och rum, en liknande pendling mellan närhet och distans som i bilden av Wählstrands mormor. Här är det i stället blänket i strandkanten, solstrålarnas reflexer mot det grunda vattnet, som gör bilden levande. Och så utsnittet, blickriktningen rakt ner mot marken, som får oss att känna värmen och fukten i sanden.

Text

Magnus Bons
kultur@dn.se

Följ

Publicerad 2023-10-11:

<https://www.dn.se/kultur/gunnel-wahlstrands-laveringar-levandegors-av-ljusreflexer/>